

Högsta domstolen
Box 2066
103 12 Stockholm

MA m.fl. ./ riksåklagaren ang. narkotikabrott

Hovrätten för Västra Sveriges dom den 12 september 2025 i mål B 5010-25

Riksåklagaren har förelagts att svara skyndsamt på överklagandet.

Inställning

Jag bestrider ändring av hovrättens dom. Jag tillstyrker att Högsta domstolen meddelar prövningstillstånd såvitt avser frågan om straffmätning. I övrigt anser jag inte att det finns skäl för prövningstillstånd.

Bakgrund

MA åtalades vid tingsrätten för narkotikabrott av normalgraden vid elva tillfällen tillsammans och i samråd med annan (åtalpunkterna 6.1-6.2, 7.1-7.3, 8.1-8.2 och 9.1-9.4 i tingsrättens dom, s. 41 ff.). Åklagaren yrkade också att MA skulle utvisas ur Sverige och förbjudas att återvända hit under tio år. Gärningarna hade ägt rum olika dagar under perioden den 4 oktober 2024 till den 26 oktober 2024 på olika angivna platser inom Göteborgs stad eller Mölndals stad. I samtliga fall hade det varit fråga om överlåtelse av kokain av en mängd mellan cirka 0.8 gram och 4 gram. Sammanfattningsvis ansåg tingsrätten inte att det var styrkt att MA varit den person som hade brukat en viss telefon (Kryddantelefonen) och att det saknades bevisning som direkt knyter honom till de enskilda gärningspåståendena. Tingsrätten ogillade således åtalet mot MA i sin helhet och avslog yrkandet om utvisning.

Hovrätten ändrade tingsrättens dom och dömde MA för narkotikabrott av normalgraden enligt 1 § första stycket 1 och andra stycket narkotikastrafflagen (1968:64) under perioden den 4 oktober 2024 – 26 oktober 2024. Med hänsyn till det nära tidsmässiga och sakliga sambandet mellan gärningarna ska agerandet enligt hovrätten bedömas som ett och samma narkotikabrott. Hovrätten bestämde påföljden till fängelse ett år och nio månader och förklarade tidigare villkorligt medgiven frihet om 304 dagar i sin helhet förverkad. Vid straffmätningen beaktade hovrätten genom att sänka straffmätningens värde med en månad att MA hade varit frihetsberövad med restriktioner under knappt ett halvår. Vidare förordnade hovrätten om att MA skulle utvisas ur Sverige och förbjudas att återvända inom tio år. Hovrätten,

som innan domen meddelades hade förordnat om att MA skulle häktas, angav i domen att han skulle vara fortsatt häktad till dess fängelsestraffet får verkställas.

Överklagandet till Högsta domstolen

MA yrkar att Högsta domstolen i första hand ska ogilla åtalet i sin helhet och i andra hand ska undanröja hovrättens dom och återförvisa målet dit för förnyad handläggning. Under alla förhållanden yrkar han att Högsta domstolen ska upphäva beslutet om utvisning.

MA har till stöd för sitt överklagande anfört i huvudsak följande. Det är av vikt för ledning av rättstillämpningen att överklagandet prövas då avgörandet aktualiserar flera rättsliga frågor av principiell betydelse vid tillämpning av förhållandevis ny lagstiftning. I vart fall gör han gällande att det föreligger synnerliga skäl för en sådan prövning, dels då avgörandet står i strid med artikel 8 i den Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna (Europakonventionen) och artikel 3 i Förenta nationernas konvention om barnets rättigheter (Barnkonventionen), dels då domstolen har åsidosatt sin utredningsskyldighet i utvisningsfrågan. Det föreligger även skäl för prövningstillstånd enligt 54 kap. andra stycket rättegångsbalken med hänvisning till Högsta domstolens mål B 1864-25 i vilket domstolen har meddelat prövningstillstånd. Prejudikatfrågor i målet är straffvärdet vid överlåtelse av narkotika enligt 1 § andra stycket narkotikastrafflagen (1968:64) och frågan om utvisning och tillämpning av 8 a kap. 5 § utlänningslagen (2005:716) vid återfall i brott (2 p), särskilt såvitt avser den proportionalitetsbedömning som ska göras samt med beaktande av principen om barnets bästa.

Min bedömning

Straffvärdet vid överlåtelse av narkotika

Genom lagändringar vilka trädde i kraft den 1 juli 2023 infördes i 1 § andra stycket narkotikastrafflagen en särskild straffskala för narkotikabrott av normalgraden som innefattar försäljning av narkotika eller befattning med narkotika som är avsedd att säljas. Straffskalan har till skillnad från andra narkotikabrott av normalgraden ett angivet minimistraff, fängelse sex månader, men samma angivna högsta straff om fängelse tre år (se prop. 2022/23:53).

I förarbetena angavs vidare följande (a. prop. s. 101).

Med nuvarande reglering leder försäljning av små mängder narkotika som regel endast till kortare fängelsestraff. Den som vid s.k. gatuförsäljning säljer narkotika till missbrukare bär

ofta med sig endast små mängder narkotika. Även om det kan styrkas att en eller flera överlåtelse har skett är det, med hänsyn till den ringa mängden narkotika, vanligt att de utdömda straffen vid konstaterade överlåtelse är förhållandevis låga. Detsamma gäller befattning med mindre mängder narkotika som är avsedd att säljas. Även i fråga om förfaranden som är ägnade att främja narkotikahandel kan det ifrågasättas om nuvarande straff är proportionerliga. Även om det handlar om små mängder vid varje tillfälle utgör försäljningen som sådan verksamhet som leder till mycket negativa konsekvenser för såväl de individer som involveras i den som samhället i stort. Mot denna bakgrund anser regeringen att nuvarande straffskalor för brott kopplade till narkotikaförsäljning inte motsvarar brottslighetens allvar.

Vidare anfördes gällande straffvärdet vid överlåtelse av narkotika (a. prop. s. 110 f.).

Sort och mängd narkotika spelar en mindre roll i straffskärpningshänseende eftersom det inte i första hand är narkotikans farlighet i fråga om skadeverkningar för den enskilde eller den försålda mängden i sig som ligger till grund för behovet av en straffskärpning i detta fall. Att sälja narkotika med ett vinstsyfte bör således i sig anses vara så allvarligt att straffvärdet bör uppgå till ett antal månaders fängelse redan vid en enstaka försäljning av en mindre mängd eller med befattning med en liten mängd narkotika för sådant ändamål. Straffvärdet bör därefter öka i proportion till mängd och sort narkotika och med hänsyn till övriga omständigheter, så att narkotikabrott med koppling till försäljning bestraffas strängare än annan befattning med narkotika.

Hovrätten har i sina domskäl angett att med hänsyn till det nära tidsmässiga och sakliga sambandet mellan gärningarna ska agerandet bedömas som ett och samma narkotikabrott (s. 18). Av äldre praxis framgår att varje överlåtelse av narkotika är att anse som ett brott (se NJA 1971 s. 396 B). Även från senare praxis framgår att varje befattning med viss narkotika som huvudregel utgör ett eget brott (prop. 1984/85:46 s. 16 och NJA 2021 s. 3 p. 7).

Högsta domstolen har angett att vid avgörande av frågan om ett eller flera brott föreligger är det nödvändigt att avgränsa vad som brukar kallas för brottsenheten. Det går knappast att ange några generella kriterier för hur detta ska göras. Bedömningen beror på flera faktorer, såsom tids- och rumskriterier, antalet brottsobjekt och antalet angreppsobjekt, och betydelsen av dessa kan skifta från brottstyp till brottstyp. Ytterst bestäms vad som är möjligt att samla under en brottsenhet av den handlingsbeskrivning som straffbestämmelsen anger. Detta synsätt innebär att så snart de i straffbestämmelsen angivna rekvisiten är för handen föreligger ett fullbordat brott och därmed också, normalt, en färdig brottsenhet. Undantag är tänkbara, men vanligen endast när det finns nära tidsmässigt eller rumsligt samband mellan de olika moment som annars skulle utgöra egna brottsenheter (se NJA 2018 s. 378, p. 11-12).

Det finns exempel i hovrättspraxis där man, trots att det har varit fråga om hantering av större mängder narkotika under en förhållandevis kort period inom ramen för en organiserad verksamhet dömt för separata brottsenheter (se t.ex. Svea hovrätts dom den 6 maj 2024 i mål B 3619-24 och Svea hovrätts dom den 8 april 2024 i mål B 1688-24). Det finns även fall med liknande

omständigheter där den samlade olovliga befattningen med narkotika har ansetts utgöra en brottsenhet (se t.ex. Hovrätten för Västra Sveriges dom den 2 juli 2024 i mål B 3593-24).

Mot bakgrund av att samtliga överlåtelse vilka MA har övertygats om har rört kokain, att det i flera fall har varit fråga om flera överlåtelse samma dag och att ingenting har framkommit som talar för att narkotikan skulle ha härrört från olika partier godtar jag hovrättens bedömning att det har förekommit ett sådant tidsmässigt och sakligt samband mellan gärningarna – att de kan ses som en brottsenhet – och bedömas vara ett och samma narkotikabrott.

Den överlåtelse av kokain som har utgjort störst mängd är åtalpunkten 8.2 där det rört sig om cirka 4 gram. I åtalpunkterna 6.1 och 7.1 har det rört sig om cirka 1.6 gram respektive 1,52 gram. Vid de andra överlåtelse har det rört sig om cirka 0.8 gram vid vardera tillfälle. Enbart innehav av en sådan mängd som avses i de tre först nämnda fallen har i vart och ett av fallen ett straffvärde som överstiger en månads fängelse, nämligen 2-3 månader för den största mängden och drygt en månad i de andra två fallen (Jfr. tabell för straffvärde utifrån enbart narkotikans art och mängd, Drograxisgruppens protokoll från sammanträde 2020-03-16). När det gäller straffvärdet vid försäljning eller innehav i försäljningssyfte har Drograxisgruppen lämnat ett förslag till tabell (se Drograxisgruppens protokoll från sammanträde 2023-09-25). Förslaget innebär att straffvärdet ska överstiga fängelse sex månader vid en angiven mängd om amfetamin överstigande 10 gram, vilket i straffvärdehänseende motsvarar 1 gram kokain. De tre här ovan angivna överlåtelse som omfattar störst mängd har i enlighet med detta resonemang i varje enskilt fall ett straffvärde motsvarande fängelse sju månader.

Vid beräkning av straffvärdet för flerfaldig brottslighet tillämpas den s.k. asperationsprincipen, dvs att låta det brott som har det högsta straffvärdet bilda utgångspunkt och till detta lägga en del av straffvärdet av de andra brotten. Straffvärdet för den samlade brottsligheten (elva överlåtelse) skulle med tillämpning av de modeller som Martin Borgeke har föreslagit uppgå till cirka 20-24 månader (se Borgeke, M., Att bestämma påföljd för brott, 5 uppl., 2025, s. 228 ff.). Gällande straffvärdet för ett flertal narkotikabrott av normalgraden bestående i innehav av relativt små mängder mefedron har Högsta domstolen med tillämpning av då gällande lagstiftning kommit fram till att elva sådana brott, där straffvärdet av vart och ett av dessa motsvarar fängelse 14 dagar, har haft ett samlat straffvärde motsvarande fängelse två månader (NJA 2012 s. 650, p. 20). Även detta avgörande talar för ett straffvärde i detta mål ligger omkring eller nära två års fängelse.

Mot bakgrund av vad jag ovan har redovisat anser jag att hovrätten har gjort en riktig bedömning när den har kommit fram till att straffvärdet uppgår till motsvarande fängelse ett år och tio månader. Jag godtar även hovrättens bedöm-

ning att bestämma straffets längd till ett år och nio månader med beaktande av det frihetsberövande med restriktioner som MA har varit föremål för.

Utvisningsfrågan

Hovrätten har beslutat att MA ska utvisas ur Sverige och förbjuder honom att återvända hit inom tio år.

8 a kapitlet utlänningslagen (2005:716) om utvisning på grund av brott fick sin nuvarande lydelse efter lagändringar vilka trädde i kraft den 1 augusti 2022 (se prop. 2021/22:224). Av 8 a kap. 1 § framgår de grundläggande förutsättningarna för utvisning. Mot bakgrund av att MA kom till Sverige innan han hade fyllt femton år och följaktligen vistats här sedan minst fem år är det i stället de mer kvalificerade reglerna i 5 § som ska vara uppfyllda för att utvisning ska kunna bli aktuell. I sådant fall krävs antingen att utlänningen har gjort sig skyldig till brottslighet som har ett straffvärde som motsvarar fängelse i minst två år eller som annars är av sådan karaktär att han eller hon inte bör få stanna i Sverige (1 p), eller att utlänningen har återfallit i brott på ett sådant sätt att han eller hon inte bör få stanna kvar (2 p).

I förarbetena till sistnämnda punkt anges angående återfall att domstolen bör beakta vilken omfattning brottsligheten har, vilken tid som har förflutit mellan brotten och de enskilda brotten allvar och karaktär. Har de enskilda brotten haft förhållandevis höga straffvärden bör utvisning kunna ske vid färre återfall än om det varit fråga om mindre allvarliga brott. Om t.ex. straffvärdet för såväl gamla som nya brott legat nära två års fängelse bör utvisning kunna ske redan vid enstaka återfall. Det behöver inte vara fråga om återfall av likartat slag, utan t.ex. en blandning av upprepade vålds-, förmögenhets- och narkotikabrott bör kunna medföra att kravet är uppfyllt (se a. prop. s. 129.).

Det kan konstateras att MA tidigare vid flera tillfällen är dömd för allvarlig brottslighet och att han av hovrätten nu åter döms för förhållandevis allvarlig och delvis med tidigare likartad brottslighet. Det kan enligt min uppfattning inte råda något tvivel om att förutsättningarna för utvisning enligt 5 § är uppfyllda.

Vid bedömningen av om en utlänning ska utvisas ska även utlänningens anknytning till Sverige enligt 2 § beaktas. Det gäller särskilt i vilken utsträckning som utlänningen har etablerat sig i det svenska samhället. Om utlänningen har barn i Sverige ska barnets behov av god kontakt med honom eller henne, hur kontakten har varit och hur den skulle påverkas om utlänningen utvisades också särskilt beaktas. Även utlänningens övriga familjeförhållanden ska särskilt beaktas. Med familj avses – liksom tidigare – främst make eller sambo samt egna barn eller, om utlänningen själv är underårig, hans eller hennes föräldrar. I förarbetena anges bl.a. att det är viktigt att domstolen i varje enskilt

fall noggrant utreder och prövar barnets rättigheter och intressen i de avseenden som bestämmelsen anger. Skälen för utvisning ska vägas mot de skäl hänförliga till utlänningens personliga förhållanden som talar däremot. Vilken vikt som ska läggas vid de olika omständigheter som har betydelse för utvisningsfrågan får avgöras efter en helhetsbedömning (se prop. 2021/22:224 s. 39 f. och 126 f). Att utvisningen ska vara proportionerlig följer även av artikel 8 i Europakonventionen (a. prop. s. 126) och artikel 3 i Barnkonventionen (jfr. NJA 2020 s. 761).

När det gäller MAs anknytning till Sverige kan följande konstateras. Han beviljades år 2009 tillsammans med sin mamma och sina syskon permanent uppehållstillstånd i Sverige på grund av anknytning. Han har inte ansökt om asyl i Sverige. Av den tidigare hovrättsdomen framgår att ansökan om uppehållstillstånd ska ha inletts år 2007. Han har begränsad erfarenhet från arbetsmarknaden och har i vart fall nyligen saknat eget boende. Det som främst, utöver att han sedan innan han fyllde 15 år har vistats i Sverige och har sin närmaste familj här, grundar anknytning är att han har en minderårig dotter född 2022. Han har inte vårdnaden om barnet och sammanlever inte med barnets mamma. Det framgår av hovrätts dom att socialtjänsten inte har lyckats etablera kontakt med barnets mamma för att få reda på hur kontakten mellan MA och dottern har varit och hur deras förhållande skulle påverkas av en utvisning. När socialtjänsten inte har lyckats få någon kontakt med barnets mamma får hovrätts dom emellertid anses visa att hovrätten har godtagit äldre uppgifter från mamman om att MA hade en god kontakt med sin dotter. Det finns således enligt min bedömning inget som talar för att kvaliteten på utredningen skulle ha påverkat MA på något menligt sätt vid bedömningen av hans relation till dottern.

Den bestämmelse som primärt anger återreseförbudets längd vid utvisning är 8 a kap. 11 § första stycket. Återreseförbudets längd ska bestämmas med utgångspunkt i brottslighetens straffvärde. Om detta motsvarar fängelse i mindre än ett år ska återreseförbudets längd normalt bestämmas till fem år. Motsvarar det fängelse i ett år eller mer men inte två år ska återreseförbudet normalt bestämmas till tio år. Vid högre straffvärden ska återreseförbudet normalt inte tidsbegränsas. I andra stycket anges omständigheter som domstolen får beakta som skäl för att bestämma återreseförbudets längd på annat sätt, dvs. antingen i skärpande eller mildrande riktning. En sådan omständighet i skärpande riktning, som är aktuell i detta mål, är risken för att utlänningen ska göra sig skyldig till fortsatt brottslighet i landet. En omständighet som kan tala för en mildare bedömning av längden på utvisningen, som också är aktuell i detta mål, är utlänningens anknytning till Sverige och andra särskilda omständigheter som är hänförliga till honom eller henne.

I MAs fall talar sålunda 8 a kap. 11 § första stycket utlänningslagen för att återreseförbudets längd bör bestämmas till tio år som åklagaren yrkat.

Gällande tidigare brottslighet framgår av Göta hovrätts dom den 5 maj 2023 i mål B 1163-23 att MA dömdes för människorov, mindre grovt brott, och försök till samma brott samt stöld och ringa narkotikabrott. Samtliga brott var begångna i november 2022. Påföljden bestämdes till fängelse två år och sex månader. Han blev villkorligt frigiven den 23 juli 2024 med en återstående strafftid om 304 dagar. Prövotiden utgick den 23 juli 2025. Hovrätten förverkade i sin dom hela denna villkorligt medgivna frihet. Av nämnda dom framgår även att MA den 2 oktober 2018 dömdes för grovt narkotikabrott till fängelse tre år från vilket straff han blev villkorligt frigiven i februari 2020.

Det är en försvarande omständighet för MA att han tidigare är dömd för allvarlig brottslighet och att han endast drygt två månader efter villkorlig frigivning har återfallit i den nu aktuella brottsligheten. I nuvarande förarbetena anges som exempel om en utlänning t.ex. har gjort sig skyldig till rån med ett straffvärde om ett års fängelse och tidigare dömts för relativt allvarliga brott mot person talar omständigheterna med sådan styrka för ett återreseförbud utan tidsbegränsning och att det bör krävas att utlänningens anknytning till Sverige är betydande, för att det ska komma i fråga att meddela ett tidsbegränsat förbud (a. prop. s. 133 f.). Återfallet i brottslighet talar sålunda i MAs fall för ett icke tidsbegränsat återreseförbud. I motsatt riktning talar den omständigheten att MA, utan att vara särskilt etablerad på arbetsmarknaden och i avsaknad av egen bostad, har vistats här sedan redan innan han hade fyllt 15 år samt att han har en dotter här.

Högsta domstolen har i NJA 2025 s. 343 I och II ”Utvisning och anknytning” prövat frågan om utvisning på grund av brott när den dömde har bott i Sverige sedan födseln eller mycket låg ålder. Högsta domstolen påtalar att särskild hänsyn ska tas när en utlänning har bott i Sverige sedan födseln eller har vistats här sedan tidig barndom. Av Europadomstolens praxis framgår att sådana förhållanden i och för sig inte utesluter att en utvisning är förenlig med rätten till privat- och familjeliv enligt artikel 8. I de fallen krävs emellertid att det finns mycket tungt vägande skäl för utvisning. Det gäller i särskilt hög grad om utlänningen begick brotten som minderårig. (Se t.ex. *Malov v. Austria* [GC], no. 1638/03, §§ 70-75, ECHR 2008.)

I det första fallet var det fråga om en 37-årig man som hade kommit till Sverige vid knappt ett års ålder tillsammans med sina föräldrar. Han hade i hovrätten dömts för grovt vapenbrott, grovt olaga hot vid tre tillfällen, miss-handel, olaga hot, övergrepp i rättssak och ringa narkotikabrott. Påföljden hade bestämts till fängelse i fyra år. Han hade några år tidigare dömts för brott av samma slag. Han hade genomgått viss gymnasieutbildning och hade egen bostad, men saknade sysselsättning och ansågs svagt etablerad. Han var ogift och saknade barn. Högsta domstolen ansåg mot bakgrund av att mannen hade bott i Sverige i så gott som hela sitt liv och hade svaga band till sitt hemland, även om han talade språket, samt med beaktande av att brottsligheten visser-

ligen var allvarlig men inte av det svåraste slaget att en utvisning inte skulle vara proportionerlig.

I det andra fallet var det fråga om en 19-årig man som var född i Sverige. Han hade i hovrätten dömts för mord och var 17 år vid gärningen. Påföljden hade bestämts till fängelse sex år och tio månader. Hovrätten hade bedömt att gärningens straffvärde motsvarade livstids fängelse. Det var också fråga om återfall i brott. Han hade sin mamma och sina syskon här. Han hade inte gått klart grundskolan och bedömdes ha en kriminell livsstil och leva utanför det reguljära samhället. Sålunda ansågs han svagt etablerad i det svenska samhället. Han hade ingen anknytning till det land varifrån han ursprungligen kom, men talade i viss mån språket. Det synnerligen grova brottet ansågs väga tungt och Högsta domstolen beslutade om utvisning. Med beaktande av han anknytning till Sverige begränsades återreseförbudet till tio år.

Jag kan konstatera att MA var betydligt äldre när han kom till Sverige än de tilltalade i NJA 2025 s. 343 I och II, nämligen i 14-årsåldern. Han har därmed tillbringat huvuddelen av sin uppväxt och barndom utanför Sverige. Det framgår även av hovrättens dom att den vid avgörande av utvisningsfrågan har beaktat såväl försvårande omständigheter i form av upprepade återfall i allvarlig brottslighet och därmed risken för fortsatt brottslighet som MAs anknytning i form av tidig ankomst till Sverige och att han har ett barn här.

Min uppfattning är att hovrätten har gjort en riktigt bedömning när den har beslutat om utvisning och bestämt återreseförbudet till tio år. I de tidigare avgörandena NJA 2025 s. 343 I och II ger Högsta domstolen vägledning om de mer kvalificerade förutsättningar som måste vara uppfyllda för att utvisning ska kunna ske av den som kom till Sverige innan han eller hon fyllt 15 år och som vistats här sedan minst fem år när åtal väcks. Avgörandena innehåller också vägledning om hur återreseförbudets längd ska bestämmas (se a. rättsfall p. 32–39).

Prövningstillstånd

Av 54 kap. 10 § rättegångsbalken följer att prövningstillstånd får meddelas endast om det är av vikt för ledning av rättstillämpningen att överklagandet prövas av Högsta domstolen (prejudikatdispens) eller om det finns synnerliga skäl till sådan prövning, såsom att det finns grund för resning eller att domvilla förekommit eller att målets utgång i hovrätten uppenbarligen beror på grovt förbiseende eller grovt misstag (extraordinär dispens).

För prejudikatdispens krävs att ett avgörande av Högsta domstolen får generell betydelse för bedömningen av framtida mål som innehåller likande frågeställningar.

Frågan om bedömning av straffvärdet vid försäljning av narkotika eller annan befattning med narkotika som är avsedd att säljas efter straffskärpningen i narkotikastrafflagen år 2023 är en av Åklagarmyndigheten för 2025 prioriterad prejudikatfråga under ny lagstiftning. Det aktualiserar även vilken betydelse mängd och sort samt antalet överlåtelse har för det sammanlagda straffvärdet. Mot bakgrund av att Högsta domstolen inte har prövat dessa frågor efter lagändringen finns det ett behov av vägledning för rättstillämpningen. Jag tillstyrker därför ett prövningstillstånd i fråga om straffmätning.

Gällande utvisning har Högsta domstolen i närtid gett vägledning både i frågan om avvägningen mellan brottslighet och anknytning till Sverige och i fråga om hur återreseförbudets längd ska bestämmas. Mot bakgrund härav anser jag inte målet kan ge ytterligare vägledning i denna fråga.

Jag anser mot bakgrund av vad MA har anfört och efter vad som framkommit att det inte finns skäl för prövningstillstånd på grund av extraordinär dispens.

Om Högsta domstolen meddelar prövningstillstånd på sätt jag föreslagit bör ett sådant tillstånd kunna meddelas med utgångspunkt i vad hovrätten har funnit utrett rörande de åtalade gärningarna och MAs uppsåt till dessa.

Bevisuppgift m.m.

Om prövningstillstånd meddelas på det sätt jag har föreslagit kan målet avgöras utan huvudförhandling. I sådant fall åberopar jag inte någon bevisning. För det fall Högsta domstolen skulle komma att meddela prövningstillstånd på något annat sätt förbehåller jag mig rätten att återkomma med bevisuppgift och synpunkter på målets fortsatta handläggning.

Eva Thunegard

Tord Edlund

Kopia till:

Utvecklingscentrum

Göteborgs åklagarkammare (AM-75576-24)

Kammaråklagaren Gisela Sjövall